

Раз у морі купалося двоє братів. От старший скупався, на берег пливе, а менший все далі та далі. І хвиля морська закохалась в відважному браті: взяла, обняла його міцно і тягне до себе на дно, в чудове підводнеє царство. А хлопець пручається, хлопець кричить, гукає на рідного брата, щоб швидше йшов рятувати.

А старший боїться плисти: "Глибина, – дума, – згину ще й я з ним укупі!"

– Ой братику милий! Ой братику любий, рятуй! – З сльозами ще раз вирнув хлопець, од жаху волосся рвучи.

– Нехай тебе бог порятує! – несміливо старший сказав, а сам не насмів і зирнути, як брат потопає, – гребеться до берега хутко, на камінь вилазить. Розсердилась хвиля, погналась за страхополохом, нагнала, знесла його в море, втопила.

І меншого брата сховала морська цариця на дно, і сльози його повернулися в чистії перли, а кучері в пишні коралі, а старшого брата риби й раки ущент рознесли, лиш серця ніхто не схотів і торкнути: таке було гидке оте полохливее серце!

І досі є в морі те серце: несміливо, крадучись, плава, слизьке та холодне, жалке, наче та кропива, ворухиться мляво та труситься, тіні од себе не має – прозоре. А море гидує тим серцем: на берег його викидає, а там воно гине без сліду.

* * *